

»Priatelj, ali nisi videl sončka?«

»Seveda sem ga, zašel je za Karpate.«

In golobčka sta letela čez Karpate, neprestano proti zahodu. Koder sta zdaj letela, jima je bilo že bolj domače. Čeprav sta bila trudna, sta krepko letela in kmalu sta videla pod seboj kraj, ki jima je bil docela znan. Kje sta prav za prav? Čigava je neki tale rdeča streha, čigavo tole pometeno dvorišče?

In priček golobčkov se je spustil pri Gričarjevih na sleme prav za dimnikom. Na zapad sta odletela, od vzhoda priletela, vso zemljo sta okrog in okrog obletela.

Bila sta spet doma.

Kje pa je sonček?

Ravno zapada za gozdom. In tako potuje od veka do veka, zvezdar ne prešteje, kolikokrat je prehodil to pot do danes.

Utružena golobčka sta se spogledala.

»Sončka ni mogoče dohiteti«, sta zagruglila.«

»Oh, ni mogoče.«

Grugruu ...

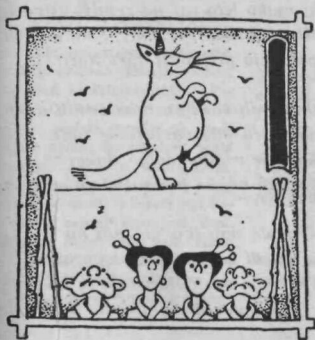


Začarani čajni kotliček

(Japonska pripovedka)

V templju neke majhne japonske nasebine je živel pred mnogimi leti star duhovnik.

Nekega dne je opazil, da je njegov čajni kotliček že zelo obrabljen. Ker ni imel denarja, da bi si kupil novega, je hotel med staro šaro poiskati primerno posodo za kuhanje čaja. Imel je srečo in je res našel železen kotliček, katerega je odnesel v svojo sobo, ga napolnil z vodo in postavil nad ogenj.



Toda komaj je pričela v njem voda vreti, se je kotliček na čuden način spremenil. Njegova površina se je polagoma pokrila z rdečerjavo dlako, namesto ročaja je zrastle lisičja glava in na drugi strani se je pokazal lisičji rep. Ko so iz dna izrasle še štiri noge, je bila pravcata lisica gotova. Duhovnik, ki je ves začuden to gledal, je mislil, da sanja. Brž je hotel zmoliti kratko molitvico, pa je že skočila lisica z ognjišča na tla in pričela skakati in plesati po sobi. To je bilo ubogemu duhovniku preveč. V največjem strahu je pograbil dolgo bambusovo palico in spodil lisico v prazen zaboj, katerega je hitro zaprl.

Ko se je prihodnji dan mož opomogel od prestanega strahu, se je ojunčil in pogledal skozi majhno špranjo v zaboj, kaj dela njegova lisica. Toda kako veliko je bilo njegovo presenečenje, ko je našel v zaboju zopet svoj stari obtolčeni kotliček. Ni pa več zapal temu skrivnostnemu kuhinjskemu orodju. Ko je slučajno prišel pod oknom mimo neki piskrovez, mu je brž prodal kotliček za nekoliko bakrenih novcev.

Piskrovez ga je odnesel domov, ne da bi slutil, kako nesrečno noč mu bo povzročil kotliček. Komaj je legel k

počitku, se je zaslísal iz kota, kamor je bil položil čajno posodo, nenavaden šum. Obrnil se je zaspan na drugo stran in bi bil ravno lepo zadremal, ko je znova začul isti šum. To je pa že vendar čudno! Vstal je, napravil luč in — skoraj bi mu od strahu in groze padla svetilka iz rok — ko je pogledal v kot, je videl, kako se je čajni kotliček spreminjal v lisico, ki je pričela skakati in noreti po izbi. Brez besed je mož nekaj časa strmel v čudno žival. Ker pa je bil bistré glave, je sklenil, ko se mu je strah malce polegel, da bo čarovnijo čajnega kotlička in zabavni lisičji ples razkazoval za denar po svetu.

Potoval je od sejma do sejma in kazal strmečim ljudem, kako nastane iz navadnega železnega kotla lisica. Prijazna živalca je uprizarjala vse mogoče skoke in druge umetnije, se vrteča, metala pahljačo v zrak in jo zopet ujela ter tako dovršeno plesala na vrvi, da je bilo staro in mlado nad vse navdušeno. Ljudje so se radi zbirali okrog

piskroveza in niso štedili z darovi in denarjem, saj so imeli obilo zabave z vragolijami male lisice, ki se je po predstavi na migljaj svojega gospodarja takoj spet spremenila v čajni kotliček. Kmalu je postal mož tako slaven, da ga je celo cesar poklical k sebi na dvor, da bi zbranim dvorjanom pokazal čudoviti kotliček in živahno lisico. Po predstavi so ga bogato obdarili in ga s pohvalo in priznanjem odpustili domov.

Bogat in slaven je prišel piskrovez naposled v vas, odkoder je bil pričel svoje potovanje. Tudi starega duhovna ni pozabil, saj se je imel zahvaliti prav za prav le njemu za svoje blagostanje. Takoj, ko je prišel domov, se je javil pri njem in ga naprosil, da bi sprejel veliko vsoto denarja za zidavo novega templja, kamor bi shranil tudi njegov zaklad, železni kotliček za čaj. Zgodilo se je po njegovi želji. In vsak, ki obišče tisto japonsko svetišče, še danes lahko občuduje železni kotliček, ki ga hranijo kot veliko svetinjo.



NA KLOPCI

*Najlepši čas je sonca polni maj,
ki vsako leto raj na zemlji ustvari.
Mladina skače, vriska; — na klopeci
posedajo prijatelji spet stari.*

*O davnih časih, o mladostnih dneh
na soncu pogovarjajo se radi.
Kako je vendar dolgo, dolgo že,
ko tudi oni še bili so mladi!*

*»Takole smo skakali tudi mi
in žogali v pomladni se naravi!«
Vsakršne misli starčkom se bude,
cel roj spominov jim šumi po glavi.*